

POBŁAŻNIC SIĘ (9) *vb pf*

się (7), się (2).

o jasne, a *pochylone*.

fut 3 sg pobłąźni się (1). ◇ [3 pl pobłąźnią się.] ◇ *praet* 3 sg n pobłąźniło się (1). ◇ 3 pl m pers pobłąźnili się (5). ◇ *plusq* 3 pl m pers byli się pobłąźnili (1). ◇ *part praet act* pobłąźniwszy się (1).

Sł stp, *Cn brak*, *Linde s.v. pobożnie XVI w.*

Postąpić jak głupiec, jak człowiek szalony; dać się oszukać; insanire Vulg (9) : RejKup b5v, n5v; A oni właśni łynowye ták fie pobłąźnili/ Po dziwnych á błędnych drogach chrąmyąc gdzyeś błądzili. LubPs E2; iáko Cefárze/ Krolowye/ Kfiążetá [...] ták fie byli pobłąźnili/ iż bołemi nogámi do Rzymá biegáli RejAp 114, 141; RejZwierc 237v; [Leop Is 24/6 (Linde s.v. pobożnie)].

pobłąźnić się czym (1): Kuśił fię [czart] ząwždy iádem łwym kościół woiowác [...] Y niedáremne iego to łtáranie byłó/ Bo fię tym bárzo wiele ludzi pobłąźniłó GrzegRóżn Ov.

pobłąźnić się z czym (2): RejWiz 181v; pobłąźnili fie Pogáni s łwymi bogi/ náoftátek z nich Płánety podzyáláli BielKron 25.

Formacje współrdzenne cf BŁAŻNIC SIĘ.

MMk, RS